

Weekendavisen

Weekendavisen A/S
Pilestræde 34, 1147 København K.
Telefon: 33 75 25 33 Telefax: 33 75 20 50
e-mail: bwa@weekendavisen.dk

Spilfægteri

FRA tid til anden, når man læser udenlandske aviser og magasiner, ser man annoncer, som er indrykket af stater. Gerne en helside eller et helt opslag. Lidt mere officiose end de øvrige annoncer for bilfabrikater eller dyre ure, som ellers fylder magasinet eller avisen. Det viser sig gerne at være en Golf-stat, som meddeler sig om de lokale herligheder, eller det kan være en centralasiatisk republik, som ønsker friske investorer til en mineindustri uden så meget bovl. Nu skal Danmark indtræde i dette selskab af stater, som meddeler sig gennem annoncer i udenlandske aviser. I hvert fald, hvis det står til integrationsminister Inger Støjberg.

MÅLET med annoncekampagnen er at oplyse flygtninge fra det krigshærgede Syrien om, at det nok er bedst at søge til andre lande end Danmark. For her har Venstre-regeringen strammet asyllovgivningen. Nu kan man have sin tvivl om, hvor stort et antal flygtninge der vil ændre destination på grund af Støjbergs kampagne. Hos De Konservative har folketingsmedlem Naser Khader i lighed med flere eksperter betegnet fremgangsmåden som nyttelos: Rent praktisk er der meget ringe chance for, at informationerne i avisannoncerne når frem til de flygtninge, som Inger Støjberg udpeger som målgruppen.

OGSÅ medlemmer af Inger Støjbergs eget parti har kritiseret den planlagte kampagne. Medlem af Europa-Parlamentet Jens Rohde betegnede således forleden i *Jyllands-Posten* planen som »symbolpolitik«. Han tilføjede: »Spørgsmålet er, om man ønsker at løse problemerne, eller om man ønsker at leve politisk af dem.« Det er da også nærliggende at opfatte de reelle, tænkte modtægter af Støjbergs budskaber som de frafaldne Venstre-vælgere, der stadig holder til hos Dansk Folkeparti. Noget tyder på, at man også hos Dansk Folke-

parti tolker Støjbergs budskaber således. Partiets udlændingeordfører, Martin Henriksen, har i *Jyllands-Posten* fastslået om flere af Støjbergs udspil, at »hård retorik gør det ikke alene«.

DET er ikke første gang, at Inger Støjbergs kurs i forhold til flygtninge og indvandring vækker modstand blandt partifæller. Frem mod valget og regeringsskiftet i juni har hun som politisk ordfører gang på gang flyttet hegns-pæle fra det liberale kerneland ind på Dansk Folkepartis område. Det udmøntedes som bekendt ikke i nogen valgtriumpf, tværtimod. Dette er alene partiet Venstres problem. Men som samfund og vælgerbefolkning kan vi nok stille spørgsmålet, om det ikke er på tide, at minister Støjberg efter to måneder i regering tager over fra ordfører Støjberg. For her må man jo give udlændingeordfører Martin Henriksen fra Dansk Folkeparti ret: Minister Støjberg kan vælge at skride til handling, hvis hun kan finde flertal for regeringens politik. Hun kan stramme, eller hun kan lempe.

SPILFÆGTERI som annonce-planen øger derimod bare skrigeriet i flygtningedebatten, hvor der på den ene fløj dundres om fædrelandets snarlige undergang i »masscindvandring«, og hvor refleksen på den modsatte fløj er lyserøde skyklapper, som hindrer reel håndtering af reelle problemer. Som Naser Khader fremhæver, har den danske regering flere muligheder for at skride til faktisk handling i forhold til den ulyksalige flygtningesituation: Dels ved at arbejde i internationale fora for at dæmpe krigshandlingerne i Syrien og beskytte civilbefolkningen, dels ved at yde massiv bistand til Syriens nabo-lande, der huser millioner af flygtninge. Desuden kan vi håbe på, at EU har kraft og smidighed til at gennemføre en samlet flygtningestrategi. og vi kan kun opfordre regeringen til at optræde som en aktiv samarbejdspartner. *jja*

Grind

ET tilbagevendende sommertema, en gammel julitraver, er grindefangsten på Færøerne. Den finder altid sted her i juli, hvor hvalerne drives ind mod kysten og aflives med et snit i rygmarven. 8-900 stykker hvert år. Det er en fangstform, som går 1000 år tilbage i tiden, og som traditionen byder, fordeles kodet straks blandt øboerne. Rationelt og solidarisk. Både i fangsten og distributionen ligger altså et kulturelt binde-middel i det færøske samfund.

DET nærmeste, flertallet i Danmark kommer denne ordning, er, når vi har mulighed for at købe en kvart gris eller et halvt lam gennem en nabo. Det vil sige, når der er foregået et svinedrab eller et kalvedrab eller et lammedrab. For det er jo den betegnelse, færingernes fangst har fået i både kampagner og nyhedsdækning: grindedrab. Fint nok, det er jo en sanddru fremstilling af, hvad der foregår, men så burde drabsbetegnelsen også gælde alle de fødevarer, der produceres inde bag fjerkraefarmens, svineslagteriets og fiskefabrikkens mure. Vi andre har vores mad og vore indkøb i fred. Uanset om de består af tunarter, hvoraf bestanden faktisk er truet, eller om det er amerikansk kødkvæg opfodret på genmodificerede majsåger og grøntpiller uden nogen sinde at se så meget som et græsstrå. Men færingerne er hver eneste sommer genstand for hysterisk interesse, når aktivister ankommer i skibe for at forhindre grindefangsten. Således er organisationen Sea Shepherd igen i år kommet til Færøerne, hvor befolkningen ifølge aktivisterne »bringer skam over hele menneskeheden«.

DENNE gang er sagen endda røget en tak længere op i det politiske system, da den amerikanske starlet Pamela Anderson – som har fri adgang til alverdens medier på vegne af sin dyreværnskampagne – denne gang har valgt at rette sin protest til statsminister Lars Løkke Rasmussen. Sidste år var det daværende fødevareminister Dan Jørgensen, som tog imod Andersons protest over, at Danmark sender

flådefartøjer for at beskytte borgere i Rigsskælskabet, så de fuldt lovligt kan bedrive deres jagt på en hvalart, som trives i bedste velgående.

FØDEVAREMINISTER Jørgensen besvarede vist ikke Andersens henvendelse, men i andre sammenhænge viste den socialdemokratiske minister sig meget lydhør over for dyrevenner. Han nåede således at sløjfe en dispensationsmulighed, som ikke havde været anvendt i ti år. Efter minister Jørgensens indgreb kunne religiøse mindretal ikke længere søge om tilladelse til at aflive dyr uden først at bedøve dem. Med sin tavshed viste Jørgensen således større tolerance over for færingerne end over for de jødiske og muslimske minoriteter, der var glade for bare at have muligheden for at kunne søge om tilladelse.

HOS Dansk Folkeparti er der foregået en glidning. I den foregående regeringsperiode var det stort set kun Dansk Folkeparti, der kunne hulle højere end Dan Jørgensen, når det gjaldt aflivning af dyr med henblik på tilberedning og indtagelse. Hos Dansk Folkeparti går omsorgen for dyr endda længere tilbage. *BT* kunne forleden citere daværende fødevareordfører René Christensen, som i 2010 meddelte: »Man dræber jo dyrene ved at lade dem bløde ihjel, og det er og bliver dyremis-handling af værste skuffe.« Stort set de samme argumenter, som partiet løbende anvender i modstanden mod halalslag-tning. Men nu er DF-folketingsmedlem Ib Poulsen fra Hjørring også blevet træt af dyreværnskampagnen. Poulsen har ifølge *BT* udstødt dette suk på Facebook: »Lad dog det færøske folk leve deres liv og lad os respektere deres kultur. Klart at det kan være svært for en, der er vant til at hente sin mad i en køledisk.« Javel, gælder det så også halal og kosher?

DENNE weekend har færingerne for længst fået fordelt deres grinde-kød, og så går der et år, før Sea Shepherd og Pamela Anderson melder sig igen. Vi ønsker færingerne rigtig god appetit og ikke mindst madro. *jja*

DEBAT

Vildt i vest

*Erik Boel
tidligere landsformand
for Europabevægelsen*

Poul Schlüter bemærker i sine veloplagte erindringer *Sikken et liv*, at man ikke er rigtig klog, hvis man er over de 40 og bor i en af landets større byer – hvis man da ikke ligefrem er tvunget til det.

Fordelele ved provinsen er oplagte: et godt miljø for børnene at vokse op i, flot natur med fritidstilbud, gode mulig-heder for iværksætteri i velfungerende lokalsamfund, lav kriminalitet, man får langt mere kvalitetsbolig for pengene – og så er der jobs at få.

Hvad der gælder for den enkelte, gælder i høj grad også samfundsmæssigt. En styrkelse af provinsen vil hjælpe på sammenhængskraften i Danmark og vil i den grad give mening økonomisk.

Glem ikke, at af de ti kommuner, der har den største eksport, er det kun én, som ikke ligger i Udkantsdanmark. De fleste succeshistorier om iværksætteri er grundlagt i små byer eller købstæder – tag Grundfos, Danfoss, B&O og Lego. Hvis vi vedbliver at centralisere, risikerer vi, at virksomhederne ansætter udenlandsk arbejdskraft eller slet og ret flytter til udlandet.

Konsekvensen bliver, at vi mister vores produktionsindustri, fordi udlændin-gene tager kundskaberne med sig, når de rejser hjem, og vigtig håndværksmæssig kunnen, der måske er opbygget over generationer, går tabt.

Gymnasierne i provinsen er bedst til at uddanne eleverne – først på plads 23 kommer et hovedstadsgymnasium. Det er også i provinsen, at frafaldet blandt eleverne er mindst. Vel fordi det for de mange mønsterbrydere i provinsen gælder om at vise, at man godt kan. De stærke lokalsamfund er forpligtende fællesskaber, hvor forventningerne til

ILLUSTRATION: GITTE SKOV

de unge også er skarpere. Man får ikke noget forærende. Det er symptomatisk, at de unge på provinuniversiteterne gennemfører studierne relativt hurtigt.

Tag Esbjerg som eksempel på vækst. Det er stadig en ung by; rå og usen-timental. Men med sin egen barske skønhed, og så er der masser af ledige stillinger for ingeniører, økonomier og jurister og inden for sundhedssektoren.

Poul Nyrup Rasmussen, der som bekendt stammer fra Esbjerg, har sam-menlignet byen med New York. Det er måske lige lovlig flot, men rigtigt er det, at Esbjerg har en fanden-i-voldsshed og et drive som ingen anden dansk by.

I 1990'erne var der henved 700 fiskekuttere i Esbjerg havn. I dag er der omkring en halv snes. Til gengæld har Esbjerg de seneste år oplevet et nyt væksteventyr: 200 virksomheder i byens offshoreindustri, Esbjerg fik ordren til bygning af kedler og ovne til Amagerforbrændingen med 4600

nye stillinger, og med Energiaftalen fra 2012 blev Horns Rev III ud for Esbjerg prioriteret med 7000 nye arbejdspladser til den vestjyske vindmølleindustri.

I virkeligheden er den største forhindring for at genskabe sammenhængs-kraften i Danmark, de forestillinger, fordomme og stereotyper, som eksisterer i København om provinsen.

De unge, kækkke københavnere har været i Prag og Spanien, måske i Kina og New York. Men de har næppe været i Esbjerg. Og de få, der måtte have taget turen til Vesterhavsbymen, siger som John i Erik Clausens film *Frihed på prøve*: »Jeg tager tilbage til Vesterbro – det her Jylland, det er sgu for vildt for mig.«

I modsætning til for eksempel ame-rikanerne er vi umådelig lidt mobile. Mange statsansatte har den forestilling, at man slet ikke kan flytte. Og da be-stemt ikke fra København. En køben-havner vil typisk hellere gå på dagpenge end at flytte til Esbjerg, hvor jobbet er

Prioritering. Det er en udbredt praksis i det danske sundhedsvæsen at forsinke ibrugtagning af nye effektive behandlinger af økonomiske grunde med min nuværende arbejdsplads som en alt for sjælden undtagelse.

Vrøvlen i Medicinrummet

AF TORBEN PLESNER
*professor, overlæge, dr. med.
Hæmatologisk afdeling, Medicinsk sektion
Vejle Sygehus og IRS/SDU*

I WA den 24. juli under overskriften »Bare en lille ny pille mere« tager centerchef Leif Panduro Jensen fra Rigshospitalets center for kræftsygdomme sam-men med journalist Malin Schmidt os med på en vandring gennem kræftcenteret til det, han opfatter som epicentret for sine økonomiske vanskeligheder, Medicinrummet, hvorfra ny kostbar medicin udleveres til patienterne.

Undervejs passerer vi afdelinger med svært syge patienter og travlt personale, som er ramt af personale-nedskæringer og gentagne spærreunder. I medicinrum-met griber Leif Panduro Jensen for at illustrere sin case en pilleæske med præparatet Glivec. Vi får at vide, at ét års behandling af en patient med en særlig form for leukæmi koster 250.000 kroner, og at politikerne siger, at han ikke må spare.

Herefter ryger historien af sporet for Leif Panduro Jensen. Han kommer med generelle betragtninger om, at nye behandlinger ikke altid er bedre end de gamle, og at 15-20 års håb om gennembrud i den biologiske behandling af kræftsygdomme ikke er blevet indfriet.

Og det selvom han netop i hånden har et sådant revolutionerende gennembrud i behandlingen af en bestemt form for leukæmi, som kan ramme alle alders-klasser. Før Glivec blev introduceret, døde næsten alle

patienter med denne leukæmi i løbet af cirka fem år med undtagelse af det mindretal, som kunne tilbydes knoglemarvstransplantation med stamceller fra frem-med donor, og som overlevede den hårde, bivirknings-tunge og kostbare transplantation.

Efter Glivec kan patienter med den pågældende leukæmi se frem til et stort set normalt liv med meget få og beskedne bivirkninger på én tablet om dagen. For de få, hvor Glivec ikke virker tilfredsstillende, er der udviklet nye præparater af samme type ligeledes med beskedne bivirkninger og udsigt til en normal livslæng-de. På sigt er der håb om så god sygdomskontrol, at en del af patienterne kan komme ud af behandlingen igen og måske være helbredte. Det kalder vi selv i Jylland et gennembrud i behandlingen.

Et andet præparat, som Leif Panduro Jensen bruger som eksempel på dyr medicin, er lægemidlet Revlimid til behandling af knoglemarvskræft. Prisen for behand-lingen er 400.000 kroner om året for en enkelt patient, og da medicinen ikke helbreder sygdommen, må man fortsætte behandlingen, så længe den virker, og det kan være flere år.

Efter nogle betragtninger om, hvorvidt de kliniske forsøg, som har ført til godkendelse af Revlimid og andre lægemidler, er dækkende for de patienter, som får tilbudt behandlingen i den kliniske hverdag, ender Leif Panduro Jensen med at placere Revlimid i en »gråzone for nogle patienter«, uden at det står helt klart, hvad det betyder.

I den virkelige verden har Revlimid sammen med

andre nye behandlinger, som jeg gætter på, Leif Panduro Jensen også vil klassificere som »gråzonepræ-parater«, ført til en forlængelse af levetiden for patienter med knoglemarvskræft fra tidligere gennemsnitligt 2,5 år til nu 5–7,5 år med fortsat stigende tendens og, hvad der er meget vigtigt, med en særdeles god livskvalitet.

Både patienterne, deres pårørende og vi læger er meget glade for de store fremskridt, som er opnået ved brug af et eller flere »gråzonepræparater«. Vi tilstræber yderligere landvindinger og håber en dag at kunne hel-brede disse patienter. Med hensyn til medicinudgiften kan vi i blodprøver se, om behandlingen virker, og når det ikke længere er tilfældet, indstilles behandlingen, og dermed bortfalder udgiften.

Leif Panduro Jensen har tilsyneladende ikke tillid til, at de højtlønnede lægelige specialister, som han har ansat, evner at udvikle en ordinationspraksis, som giver »value for money«. I stedet efterlyser han en styrkelse af de eksisterende faglige råd til vurdering af nye læge-midler eller etablering af et nyt nationalt prioriterings-center efter engelsk eller norsk forbillede.

Tankegangen synes at være, at hvis man kan forsinke introduktionen af nye lægemidler i kræftbehandlingen ved at etablere flere omsøvsdepartementer, så udsky-der man også det tidspunkt, hvor udgiften til behand-lingen belaster budgettet. Min oplevelse af det danske sundhedsvæsen er, at det er en udbredt praksis at forsinke ibrugtagning af nye effektive behandlinger af økonomiske grunde med min nuværende arbejdsplads som en alt for sjælden undtagelse.

Indsigt. Hof- og Statskalenderen er udkommet årligt siden 1734, og det bør den fortsætte med. Den er et uundværligt redskab til at orientere sig i den danske stats struktur og funktioner.

Vi skal kunne vide, hvem de er

AF NILS G. BARTHOLDY
fhv. heraldisk konsulent, seniorforsker

I 2014 udkom en stærkt reduceret udgave af *Hof- og Statskalenderen*, og det forlyder, at Digitaliseringsstyrelsen, der senest har stået for udgi-velsen, ikke agter at udsende flere udgaver. Hof og Stat er ellers hidtil udkommet årligt siden 1734. Deri er det muligt år for år at danne sig et overblik over hoffet, statsadministrationen og lokaladministrationen og det dertil knyttede embedsværk og den enkelte myndig-heds opbygning i afdelinger og kontorer samt deres sagsområder og disses fordeling.

Siden 1800-tallet er oplysningerne om ressortforhold blevet udvidet, og navnene på embedsmænd blev flere og oplysningerne om dem fyldigere. Enhver, der har behov for at orientere sig i den danske stats struktur og funktioner, har hidtil haft et uundværligt redskab i Hof og Stat.

En sådan indsigt er det ikke muligt at få fra de ak-tuelle ministeriers og styrelser hjemmesider, hvor der

oplyses meget lidt om strukturen og næsten intet om, hvem der er ansat. De er ikke struktureret efter et ens-artet mønster, og indholdet ændres hele tiden, blandt andet ved regeringsskifte. De nævnte hjemmesider er ubrugelige som historiske kilder, selv om man kun måtte have brug for at se nogle få år tilbage i tiden.

Kraks Blå Bog udgør ingen erstatning, for brugen af den forudsætter kendskab til personernes navne, og kun en brøkdel af embedsmændene står i den.

Hof og Stats ophør vil få katastrofale følger for især journalister og historikere og alle andre med interesse for samfundsforhold. Vil man vide, hvor et givet emne eller en konkret sag med relation til statsforvaltningen skal søges, og hvem der har eller kan tænkes at have været sagsbehandler, har Hof og Stat hidtil kunnet danne udgangspunkt for undersøgelsen. Det gælder både betingeheder, der ligger få år tilbage eller har fundet sted for meget lang tid siden.

Det er vigtigt at kunne lokalisere, hvilken myn-dighed der på et bestemt tidspunkt eller i en bestemt periode har behandlet en sag. Det vil altid være af

interesse at vide, hvem der har haft med en given sag at gøre. Ikke kun embedsmændenes navne findes i Hof og Stat, men deres lønmæssige placering, uddannelse, udnævnelsesdato, fødselsår og køn. Vil en journalist danne sig et indtryk af en bestemt embedsmands kar-riereførløb, af embedspersonalets alder og fordeling på køn i bestemte myndigheder med mere, er Hof og Stat et pålideligt referenceværk.

Hvis ikke Hof og Stat igen udsendes årligt med en rimelig grad af oplysninger om myndighedernes opbygning og arbejdsopgaver og et rimeligt udvalg af embedsmænd, bliver fremtiden informations- og histo-rielos. En nutidig Hof og Stat behøver ikke som hidtil udkomme i trykt form, men kan publiceres elektronisk på nettet en bestemt dato hvert år.

Alle danskere er statsadministrationens arbejds-gi-ver og bør kunne finde ud af, hvordan statsapparatet er indrettet, og hvem der forvalter det. I nutiden er myndighederne blevet mere utilgængelige for offentlig-heden og embedsværket mere anonymt. Det må ikke blive hemmeligt, hvem der administrerer Danmark.